

Brenda Heijnis

NACHTFIETSER

Hoogland & Van Klaveren

Voor mijn lieve Noortje

DOMINOSTENEN

Ik ben nog nooit door de nacht gefietst. En al helemaal niet in mijn eentje. Het mistige zomerdonker legt een klam laagje op mijn gezicht en armen. Nu pas zie ik dat ik niet mijn joggingbroek, maar een pyjamabroek heb aangetrokken. De kettingkast van mijn fiets ratelt en naast me tikken de nagels van onze Deense dog Joep ritmisch op het asfalt van de dijk. Zou geluid in de nacht altijd harder klinken?

7

‘Rustig aan,’ fluister ik tegen Joep. Onze zwart-wit gevlekte dinosaurushond heeft zelf nooit in de gaten hoe groot en sterk hij is, dus ik moet oppassen dat hij me niet van mijn fiets trekt.

Een uil, die van de boom aan de ene kant van de dijk naar de boom aan de overkant vliegt, laat me schrikken. Ik kijk achterom. Onze tulpenbollenschuren worden flauw verlicht door de lantaarnpalen langs de weg en de tractors staan als schimmen te wachten tot de dag begint. Alle lichten in het woonhuis zijn uit, pap heeft me niet horen weggaan. In dit donker is het alsof er niets bestaat. Was het maar zo makkelijk, dat je voor even weg kon uit je eigen leven.

‘Je redt me wel als we aangevallen worden hè,’ zeg ik tegen Joep. Zijn tong hangt uit zijn bek, hij hijgt van de inspanning.

We fietsen een flink stuk tussen onze eigen tulpenlanden door. De velden zijn alweer kaal en alle bollen verkocht. In de verte schiet een groep hazen voorbij, vijf pingpongende vlekken over het gras. Na de bocht in de dijk doet een hele rij straatverlichting het niet. Ik trek mijn schouders op en trap wat sneller door.

8 Verderop is de stad al, waar mam en Wies liggen te slapen, in een huis dat niet van hen is. ‘Proefscheiden’ noem ik het. Vijf weken geleden besloot mam dat ze ruimte voor zichzelf nodig had en ging ze wonen in het tijdelijk leegstaande huis van haar vriendin. En Wies ging gewoon met haar mee, de Zussenverrader. Terwijl wij altijd alles samen deden. We hielpen elkaar erdoorheen de afgelopen twee jaar. Tot nu dan.

Bij de kruising wil Joep automatisch linksaf slaan, richting de kronkelweg naar het park, maar ik trek mijn stuur de andere kant op, naar de snelle route naar de stad. Joep draaft onverstoorbaar verder, tot we bij het bruggetje aankomen dat haaks op de weg staat. Ik neem een scherpe bocht, de planken op de brug roffelen als ik eroverheen rijd. We gaan het pad op dat tussen venijnige prikkelstruiken ligt en komen

uit aan de achterkant van een groep flats. Einde dorp, hallo stad. Hier staan de gebouwen als dominostenen op een rijtje. Had ik maar een honkbalknuppel meegenomen voor nood, bedenk ik nu. Altijd handig om dingen te laat te bedenken. Als we de flats voorbij zijn, komen we op de doorgaande stadsweg met de busbaan ernaast. Aan weerszijden van de weg staan grote huizenblokken, en in een van deze huizen wonen mam en Wies. Langs een busbaan. Zonder bomen. Met een autoweg. En ook nog een fietspad, in plaats van onze oneindige velden die grenzen aan de ringvaart. We passeren vooral veel dichte gordijnen. Als pap me nu zou zien zou ik zeker weten honderd jaar huisarrest krijgen. Joep trekt me de doodstille weg over en voor ik het weet staan we voor hun huis, waar mams blauwe auto precies op de oprit past.

Ik stap af, steek over en parkeer mijn fiets tegen het bushok schuin aan de overkant. Het bushokbankje is smerig, de wanden zitten vol spinnen, maar toch ga ik zitten. Joep zakt voor me neer en legt zijn kop op mijn schoot. *Wat nu?* vragen zijn lodderige ogen. Zijn adem blaast over mijn bovenbenen. Ik kijk om me heen of er niemand op straat loopt, maar alles is stil. Ja, inderdaad Joep, *wat nu?* Waarom zit ik hier, te spioneren bij een slapend huis? En wat wilde ik doen, belletjetrek? Dat

mam en Wies dan lachend opendeden en ik ze in mijn broekzak weer meenam naar huis? Dat ik dan voor het eerst sinds weken weer eens normaal kon slapen? Ik schop tegen een bierdopje voor me op de grond. We hebben elkaar alle vier beloofd dat we ons allerbeste best zouden doen om het samen te redden. We zouden elkaar in de gaten houden en voor elkaar klaarstaan. Moet je nu eens zien. Zij hier en pap en ik in dat veel te grote huis, dat nooit gemaakt is voor zijn tweeën.

10

Ik zit voor me uit te staren als er plotseling een licht aanspringt. Het is het huis twee huizen naast dat van mam. De voortuin staat vol hoge planten met in het midden een parasol, dus ik kan niet zien wat er binnen gebeurt. Nieuwsgierig gluur ik naar het grote woonkamer- raam. Plotseling zwaait de voordeur open.

‘Rot lekker op joh!’ schreeuwt een jongensstem. De nacht schrikt ervan op.

‘Doe eens normaal!’ sist een vrouwenstem erachteraan.

Er klinkt een brij aan woorden die ik niet versta, maar waarvan de scherpe randen duidelijk voelbaar zijn. Dan knalt een deur met veel kabaal dicht. Ik maak me klein in de hoek van het bushok. In de steeg verdwijnt een schim en dan is het weer stil. Joep wiebelt nerveus met zijn achterste, ik krab hem tussen zijn

oren. Knorrend geeft hij toe en laat zich opnieuw tegen me aan zakken.

Dan knipt het licht bij mams huis aan. Ze loopt de keuken in met warrig haar; als ik mijn ogen samenknijp, kan ik haar precies volgen vanaf hier. Ze wrijft in haar ogen, pakt een glas uit de kast en vult het met water. Ik schuif nog wat meer naar de zijkant van het hok en geef Joep een snoepje, zodat hij niet begint te loeien als hij ziet dat zijn bazin vlak bij hem is. Mam zet haar glas op tafel en laat haar hoofd op haar handen rusten. Zo blijft ze zitten. Tja, dat krijg je als je een half gezin in de steek laat. Dan voel je je te schuldig om te slapen. Hopelijk. Ik veeg mijn knokkel onder mijn neus door.

‘Hij komt pas over drie uur hoor,’ klinkt het ineens naast me.